

Filippenzen 2: 12-13

In de bespreking van de voorgaande perikoop ging het over het bekende begrip 'de gezindheid van Christus'. De Here Jezus heeft Zichzelf helemaal weggecijferd voor onze redding, voor ons welzijn. Diezelfde gezindheid wordt in de gemeente zichtbaar als de leden vanuit een zelfde opofferende houding ervoor kiezen hun eigen belang ondergeschikt te maken aan het belang van de ander. In feite is Paulus in dit hoofdstuk continue bezig met het benadrukken van elkaar de ruimte geven in de gemeente. Acht de ander uitnemender dan jezelf en let niet alleen op je eigen belang, schreef hij al in vs. 3,4.

In de HSV vertaling begint bij vs. 12 een nieuwe perikoop met een nieuwe titel. De NBG vertaling heeft dat niet. Dat heeft met de keuze van de bijbelvertalers te maken. Op zich prima om met een nieuwe perikoop te beginnen, maar het gevaar is dat je het onbewust een beetje gaat losmaken van het voorgaande. En dat moeten we juist niet doen. Paulus begint met het woordje 'daarom'. Als er 'daarom' staat, moet je 'waarom' kunnen vragen. Waarom? Om wat ik zojuist heb geschreven over het ruimte geven aan elkaar.

En in dat kader zegt Paulus nu dat we aan onze eigen zaligheid moet werken met vrees en beven. Nu zijn wij mensen van de 21^e eeuw. We denken nogal individualistisch en lezen deze verzen dan ook zo. Paulus heeft het blijkbaar over mijn persoonlijke zaligheid of behoudenis zoals de NBG zegt. Maar de vraag is of hij dat wel bedoelt. Er zijn verschillende bijbeluitleggers die dit vers anders vertalen. Zij vertalen het vers als volgt: *werk aan elkaars zaligheid met vrees en beven*. Ik weet niet zeker wat de goede vertaling is, maar ik weet wel dat deze vertaling veel beter past bij de context. Het hele voorgaande gedeelte gaat immers over het rekening houden met elkaar en het geven van ruimte aan elkaar. Span je als gemeente in voor elkaars behoud. En dat is iets wat je moet blijven doen. Toen Paulus bij de Filippenzen was, waren ze daarmee bezig. Nu ik niet meer bij jullie ben, zegt hij, moeten jullie je daar nog meer voor inzetten. Blijf daar constant mee bezig. Want je moet niet verwachten dat het allemaal vanzelf gaat. Het is niet zo dat we als het ware met z'n allen in de lift zijn gestapt naar het Koninkrijk der hemelen en dat vanaf nu alles automatisch gaat. In een lift gaat alles automatisch nadat je ingestapt bent. Je kunt de armen slap langs het lichaam laten hangen. Je zoekt vanzelf omhoog. Maar een gemeente die zich heeft opengesteld voor de gezindheid van Christus moet

voortdurend bezig blijven met die gezindheid in de praktijk te brengen. En dat moeten we doen met vrees en beven. Paulus bedoelt absoluut niet dat we met een permanente angst in ons hart moeten leven. Zoals iemand dat kan hebben als hij of zij moet vluchten uit zijn vaderland. Je probeert door het grensgebied te komen, maar je bent bang voor ontdekking, een landmijn, een kogel. Zo'n vluchteling, die bewerkt zijn redding met vrees en beven. Maar Paulus bedoelt echt niet dat wij op dezelfde manier in angst moeten leven. In de bijbel roept hij juist op heel veel plaatsen op om je te verheugen in je geloof. Een blijdschap die er onder alle omstandigheden mag zijn. Wat hij wel bedoelt met dat 'vrees en beven' is dat hij ons wil wijzen op de gevolgen als we de gezindheid van Christus loslaten. Dan gaan er gaten vallen in onze verdedigingslinie. We geven de duivel een ingang in de gemeente. En dat kan gevolgen hebben voor het behoud van gemeenteleden. Daar mag je oprecht voor vrezen. Laten we daarom de gelederen gesloten houden en ons inzetten voor elkaars behoud. Schouder aan schouder, de duivel geen voet gevend. Want het behoud van elkaar is één van de hoogste doelen van de gemeente.

Als je nu als gemeente je daarvoor inzet en door genade daar iets van mag gaan proeven, dan ga je natuurlijk jezelf geen schouderklopjes lopen geven en doen alsof onze redding aan eigen activiteiten zijn toe te schrijven. Want, zegt Paulus, onze redding *is* ons werk niet! En ook het werken aan die redding hebben we niet van onszelf. Nee, God is het, die zowel het willen als het werken in ons werkt, ter wille van Zijn welbehagen.

Het is allemaal Gods werk. Maar Hij werkt door ons heen. Hij schakelt ons in. Onze verlossing is van het begin tot het eind Zijn werk. Hem komt daarvoor alle eer toe.

En dat doet Hij dus naar Zijn welbehagen. Het behaagt God om het goede te doen. Daar vindt God zijn vreugde in. Het geeft Hem plezier. Van dat woord 'welbehagen' gaat iets weldadigs uit. Het geeft zicht op Gods goedheid. Zo moeten we dat woord ook blijven lezen. Vaak heeft het woord in het spraakgebruik van gelovigen een veel negatievere klank gekregen. Welbehagen is dan gekoppeld aan wat naar de overtuiging van sommige gelovigen Gods soevereine wil is. Ook trieste gebeurtenissen in ons leven, zo zegt men dan, hebben de HERE behaagd. Alles wat gebeurt is Gods wil. Hij is immers soeverein. Hij is de hemelse regisseur, het plot van ons bestaan ligt stap voor stap vast.

Je kunt er in vastlopen. Hoe kan het God nu behagen als er bijvoorbeeld een kind sterft? Is alles wat er gebeurt Zijn wil en behaagt Hem dat. Of moeten we met minder grote woorden spreken en zeggen dat er in onze gebroken wereld momenteel heel veel gebeurt dat ver verwijderd is van Gods wil. Dingen waar Hij absoluut geen behagen in heeft. Dingen ook waar Hij mee wil afrekenen, bij de wederkomst. Ik snap goed dat mensen aan Gods almacht willen vasthouden, maar of Zijn almacht werkelijk betekent dat alles in deze wereld volgens Zijn in de eeuwigheid vastgestelde bedoeling verloopt is maar zeer de vraag. Gebrokenheid en zonde komen niet uit Gods hand, maar Hij neemt het wel in Zijn hand en het loopt Hem dus ook niet uit de hand. Hij verwerkt het in Zijn plannen.

Laten we het woord welbehagen vooral maken tot iets waar je blij van wordt. God heeft er een behagen in als de gemeente zich inzet voor elkaars behoud. Als gelovigen op die manier het beeld van Christus zichtbaar maken en met elkaar schijnen als lichtende sterren in een donkere wereld dan behaagt dat God. In zulke mensen, in zo'n gemeente heeft Hij een welbehagen.

AMEN